

Nieuwsbrief 11

Mei/juni 2001

Beste donateurs,

Natuurlijk is er weer heel veel gebeurd. Deze nieuwsbrief is daarom nog omvangrijker dan anders.

Om te beginnen willen we iedereen bedanken die ons steunt en dat blijvend doet. We gaan steeds verder en realiseren ons dat dat alleen maar kan door de trouwe steun van u als donateur.

Het grootste nieuws voor ons is de geboorte van Panay Eva. Ze is alweer bijna 5 maanden oud en uiteraard (welke ouder zou dat niet zeggen) een fantastisch, lief en heel mooi meisje. Niet alleen wij, maar ook alle jongens, onze medewerkers, de meisjes van het meisjeshuis en de kinderen van het kinderrestaurant, vechten er bijna om haar even te mogen vasthouden. Er zijn waarschijnlijk maar weinig baby's die al direct zoveel broertjes, zusjes, tantes en ooms hebben als Panay.

Het kinderrestaurant is alweer een jaar in bedrijf. We zien heel veel (positief) verschil in gedrag van de kinderen die het kinderrestaurant bezoeken. Naast de medische zorg die we de kinderen gaven, gaan ze nu ook naar de tandarts en hebben we een huiswerkjuf om ze te helpen met hun huiswerk. Het schooljaar is net begonnen en in plaats van de honderd kinderen die we dit jaar hielpen, doen we nu ons best 120 kinderen toe te laten. En dan hebben we nog een wachtlijst van ruim 100 kinderen.

En, omdat we (zoals u waarschijnlijk al van ons weet) niet zo gecharmeerd zijn van wachten en wachtlijsten hebben we het plan opgevat een volgend project te starten. Daarnaast hebben we voor de tweede keer de televisie op bezoek gehad, zijn we genomineerd voor de KRO Mundial Award, bleek dat de New York Times een artikel over ons schreef, zat het hotel weer bijna het hele jaar vol, hebben we weer een flink aantal verjaardagen achter de rug, waren we in Nederland te gast op onze eigen meer dan fantastische Niños-dag en vertellen we u nog wat over ons eigen mannenhuishouden waar het vooral draait om chips, tatoeages, bloedneuzen en het meest spannende: meisjes. Maar we willen eerst vertellen over onze Panay.

Zusje

Niet alleen de zwangerschap duurde heel lang. De geboorte nam ook ruim 20 uur in beslag. Waarvan 5 uur echte persweeën. Als je in Peru zegt dat je thuis wilt bevallen kijken ze je volkomen verbijsterd aan. Thuis bevallen is iets voor de armsten van de armsten en volgens iedereen (inclusief bijna alle artsen) levensgevaarlijk. Als je ook maar een beetje geld hebt of het weet te lenen beval je in het ziekenhuis en dan nog in 9 van de 10 gevallen met een keizersnee. Omdat we twee, door een Nederlandse verloskundige opgeleide vroedvrouwen hadden, durfden we toch een thuisbevalling aan.

Toen Panay na 3 uur persen nog niet echt aanstalte maakte, werd de sfeer toch wat gespannen. Als het niet zou lukken, moesten we met een taxi (en dat zijn niet de Mercedesen die in Nederland rijden) naar het ziekenhuis. Na bijna 5 uur was niet alleen de uitputting bijna volledig maar ook de hoop op een natuurlijke bevalling bijna opgegeven. Alleen omdat Panay nog steeds na elke wee keurig terugkeerde naar het veilige aantal hartslagen per minuut besloten we door te gaan. We hadden zo goed als besloten dat het niet zou gaan toen met de bijna allerlaatste poging Panay tevoorschijn kwam. Puntgaaf, gezond huilend en, wat de verloskundige nog het meest verbaasde met twee grote opengesperde, haar rechtaankijkende en de toen nog donkerblauwe bijna zwarte ogen. Eindelijk was ze er! We waren zo beduusd dat het minuten duurde voordat we in de gaten hadden dat we een dochter hadden gekregen. We noemden haar 'Zusje'. Natuurlijk omdat ze zoveel broers heeft. Haar tweede naam Eva heeft ze zodat ze in de toekomst zelf kan kiezen of ze die naam of haar indianen naam Panay (wat zusje betekent in Quechua) wil dragen. Dat onze blauwogige en oersterke Panay de attractie van het huis, het hotel, het kinderrestaurant en bijna iedereen op straat is, maakt ons nog trotser dan we al zijn.

Het eerste jaar Niños-kinderrestaurant

We waren alweer bijna vergeten dat het kinderrestaurant pas een jaar open is. In dat eerste jaar hebben we 100 kinderen opgevangen en de resultaten zijn meer dan goed zichtbaar. De kinderen eten niet alleen 6 dagen per week in het kinderrestaurant, maar gaan ook onder de douche en worden zo vaak als nodig door onze doctora onderhanden genomen. We spreken een groot aantal ouders die ons kwamen bedanken en vertelden dat hun kinderen niet alleen veel en veel schoner waren (we schrobden minstens een keer per week de gelukkig steeds dunner wordende laag vuil van de dames en heren

af), maar dat ze vooral veel handelbaarder en veel minder agressief waren geworden. Blijkbaar doet het de kinderen heel veel dat ze een schone, veilige plek hebben waar ze iedere dag naar toe kunnen gaan en waar ze niet alleen eten krijgen, maar ook met respect worden behandeld. We hadden het zelf al gemerkt dat de onderlinge sfeer steeds beter was geworden, maar het is vooral fijn dat van ouders zelf te horen. Aan de grafieken van de doctora zien we dat de kinderen ook duidelijk aankomen en van bijna al hun kwalen (veel huidandoeningen vanwege de slechte hygiëne, uiteraard wormen, schurft, luizen, bronchitis, tbc) af zijn.

Naar de tandarts

Wat overbleef waren de tanden. Tandpoetsen is een vrijwel onbekend fenomeen en ieder kind snoept handenvol per dag, dus gebitten zijn per definitie kapot. We zijn begonnen met de kinderen verplicht tanden te laten poetsen na het eten (ieder kind heeft een eigen bekertje met een tandenborstel en een tubetje tandpasta). Daarna hebben we een steekproef gedaan en vrijwel direct besloten om alle kinderen naar de tandarts te sturen. Gemiddeld moeten er 10 gaatjes worden gevuld of soms meerdere kiezen getrokken worden. De kostenpost is groot, maar omdat de meeste kinderen jarenlang bij ons blijven vonden we het meer dan verantwoord. Daarnaast is het natuurlijk geen pretje om met een kapot gebit rond te lopen.

Een nieuwe juf

Naast het vullen van magen en gaatjes en het verjagen van virussen, bacteriën en wormen, besloten we ons 100-tal ook te helpen met het maken van huiswerk. De kinderen die we in het kinderrestaurant hebben, behoren tot de meest verwaarloosden. Ouders (als ze die al hebben, vaak is het alleen een moeder) zijn niet de meest trouwe helpers bij het huiswerk van hun kinderen; ze werken van vroeg tot laat, velen zijn alcoholist, veel hebben zelf nauwelijks scholing gehad of spreken alleen Quechua (de nog veel gebruikte Inka-taal) en hebben bijna altijd meerdere kinderen om voor te zorgen. Daarnaast wonen bijna alle gezinnen, als de kinderen al niet alleen wonen, in 1 kamer waar alles gebeurt met alleen een paar bedden, een houtfornuis in de hoek en een kale lamp aan het plafond. Ook dat is niet een erg geschikte omgeving om je huiswerk te maken. Sinds kort hebben we daarom nu ook in het kinderrestaurant een juf die de kinderen helpt met huiswerk en stapje voor stapje stimuleert en probeert hen het gevoel te geven dat ze niet altijd de

armsten, meest smerigen en ook nog eens de slechtsen van hun klas hoeven te zijn. Het zal wel een tijdje duren maar we hopen echt dat dat lukt.

De dames en heren van Coripata (Que piensas)

Dat het mogelijk is om het leven van hekkensluiters te veranderen bewijzen de 9 meisjes en 2 jongens van ons huis in Coripata (de wijk van Cusco waar we hun huis hebben gerealiseerd).

We hadden deze 11 geselecteerd omdat zij alleen woonden en verreweg de meest verwaarloosde kinderen van het hele kinderrestaurant waren. Sinds ze bij hun nieuwe adoptieouders mama Julia en papa Vicente wonen is er heel wat veranderd. Een simpel maar schoon huis, een eigen douche, voor het eerst nieuwe kleren, elk een eigen bed en ouders die op je letten, maken natuurlijk alles uit. Iedere keer dat we ze zien, zien ze er weer een beetje beter uit. Vrolijker, steeds ingewikkelder gevlochten haren, steeds meer haarspelden in steeds meer kleuren, nog meisjesachtiger roze truitjes en steeds minder vuil en vlekken. Hoewel we nog steeds en met gemak de halve Pippi Langkousen en Pietje Bels die ze eigenlijk zijn in ze herkennen, voelen ze zich echte dames en heren die vastbesloten lijken om hun nog geen half jaar oude stoffige en stinkende verleden van bijna complete verwaarlozing van zich af te schudden. Toen een aantal van onze nieuwbakken dames ook nog eens begonnen met (hoogstnoodzakelijk) brillen dragen, sloegen de stoppen bij een aantal van hun collega kinderrestaurant-gangers door. Natuurlijk was het al moeilijk te verkroppen dat een klein groepje in een echt huis mocht gaan wonen en ook nog eens nieuwe kleren kreeg. Maar een bril dragen, ook al zag je daarvoor nog niet eens dat huizen soms ook een tweede verdieping hadden, ging toch echt te ver. Edith, die de scepter zwaait in het kinderrestaurant, kwam ons ongerust vertellen over een ophanden zijnde burgeroorlog tussen de (volgens de meiden die op onze wachtlijst staan) 'dames van Coripata, die trutten met hun gekamde haren en brillen die alleen maar bedoeld zijn om te provoceren' en de (volgens genoemde dames) 'achterlijk domme schreeuwleliken, die zich niet weten te gedragen en vooral nog stinken als varkens ook'. Natuurlijk hadden we nooit gedacht dat het helpen van een klein groepje zoveel jaloezie zou opwekken, maar als je er over nadenkt (het verschil is niet eens zo enorm, maar als je echt niks hebt is een mooie haarspeld al heel wat) begrijpen we het heel goed. We hebben nu besloten dat de Coripata dames en heren gewoon in hun eigen huis gaan eten (gelukkig vinden ze dat zelf ook fijn) en laten 11 nieuwe kinderen in het kinder-

restaurant toe. We zijn weer wat wijzer en blij dat de oorlog beperkt is gebleven en er geen echte slachtoffers gevallen zijn.

Hoe laat komen de chips zo ongeveer

Hoewel we onze jongens zeker niet verwennen, zijn ze natuurlijk na al die jaren ook wel een paar treden de ladder opgeklimmen. Iedereen bij ons in huis heeft zijn dagelijkse taak (wc schoonmaken, afwassen, kamer opruimen, elkaar helpen). Daarnaast zijn er verplichte huiswerkuren en sportlessen. We willen niet dat onze 11 het idee hebben dat ze kleine prinsjes zijn. Ondanks onze pogingen tot soberheid lijkt het leven bij ons in huis soms toch van feesten aan elkaar te hangen. Maar dat komt alleen omdat we gemiddeld eens per maand een verjaardag te vieren hebben. Het is nog net geen verplichting, maar bijna elke maand moeten aanzitten bij een feest waarbij je veel vaker niet dan wel het varken bent, wil de ware bedoeling van het verjaardag vieren nog wel eens naar de achtergrond doen verdwijnen. Vooral voor onze kleinere mannen is het soms een hele opgave. Als je maar eens per jaar opgaat voor cadeaus, wordt catering vanzelf een belangrijker punt van aandacht dan het eventuele geluk van een jarige broer. De taart is uiteraard hoogtepunt 1 maar gelukkig een vast gegeven. Omdat er taart is, komen er vriendjes (jammer, want hoe meer zielen, hoe minder taart).

Of het feestprogramma bestaat uit spelletjes, video kijken of dansen kan je inschatten aan de hand van de leeftijd van de jarige. Allemaal prima. Het enige waar Oscar zich steeds weer zorgen over maakt is of hij er wel bij is als de chips op tafel komen. Met zoveel genodigden kan je het niet riskeren even naar de wc te gaan op het verkeerde moment. Hij vraagt dan ook altijd, voordat het feest begint, na enige camouflerende vragen zoals wie komen er en wat gaan we doen: weet je ook hoe laat de chips komen, zo ongeveer.

Voor Oscar blijven dat verreweg de belangrijkste gasten van elk feest.

Nieuwe mode: bloedneuzen

Er wordt bij ons gefeest maar ook geknokt. Ondanks het feit dat meer dan de helft van onze jongens nog geen notie heeft van wat puberteit betekent, lijkt het soms alsof we genoeg testosteron in huis hebben om een kudde neushoorns voor goed op de vlucht te jagen. Gezonde (Peruaanse) jongens lossen hun ruzies op met harde woorden, duwen en trekken en zo nu en dan een rake klap. Als het zover is zijn we bijna altijd te laat om in te grij-

pen. Gelukkig genoeg is dat bijna nooit een probleem want, anders dan bij de meisjes (die nu nog boos zijn over het feit dat ze uitgescholden werden voor 'dames'), is na het gevecht de lucht meestal meteen volledig geklaard. En dat is misschien wel het opmerkelijkst. Zelfs in het geval van onze nieuwste mode, de bloedneus, lijkt dat zo te werken. Vooral Wilbert is er goed in. Eerst moet je ruzie maken, al dan niet zelf uitlokken, vervolgens moet het wel zo hoog oplopen dat het tot een handgemeen komt. Belangrijke tactiek blijkt te zijn dat de vijand het eerst zijn handen gebruikt. Want dan kan je tenminste tegen je boze ouders zeggen: hij deed het het eerst. De finale is dat je zo'n rake stomp, armzwaai of elleboogstoot uitdeelt dat er een bloedneus van komt. We hebben er vijf geteld in de afgelopen maand. De grap is dan dat de dader meestal veel harder schrikt dan het slachtoffer en ze bijna altijd broederlijk gearmd naar de kraan rennen om het bloedspuitspektakel te blussen. Met veel water vermengd, wordt het spektakel natuurlijk veel groter en de bezorgdheid ook. De ruzie is meteen over (waar ging het ook al weer over) en de strijders besluiten direct tot vrede. Gelukkig lijkt het met bloedneuzen ook net zo te gaan als met de echte mode, na een kort seizoen is het uit en gaan we weer gewoon voor de ouderwetse blauwe plekken.

Cortesia

Maar, het is niet alleen geweld wat de klok slaat. Bij het ontbijt bespreken we vaak wat er niet goed gaat. Slechte schoolcijfers, te laat naar bed gaan, zonder toestemming de straat op, je vieze sokken in je kamer laten liggen totdat niemand meer naar binnen durft. Alles passeert de revue en soms zijn we wel een half uur aan het preken, corrigeren en de nodige straffen aan het uitdelen. Om te voorkomen dat we alleen maar negatief gedrag benadrukken, hebben we het ook over 'cortesia': ongevraagde vriendelijkheid. Elke ochtend doen we een rondje: wat heb jij voor aardigs gedaan gisteren. Dat levert veel gefrons en diep nadenken op. Maar, onze jongens zijn niet voor een gat te vangen. Natuurlijk zeggen ze nu af en toe: wat heb je een mooie trui aan, heb je lekker geslapen, of geven ze zelfs een stukje vlees weg aan een broer. De beste oplossing kwam bij Amilcar vandaan. Zijn 'cortesia' bestaat uit het elke dag afwassen van het bord van een van de andere jongens. Het handige is dat je een afspraak kunt maken met diegene die je van het bordenwassen verlost. Als die nu jouw bord afwast, heeft hij ook gelijk een goede daad en hoeft iedereen per saldo maar 1 bord af te wassen, net als vroeger. Zo wordt de wereld gezelliger zonder dat het moeite

kost. Ons hoor je niet zeggen dat opvoeden ingewikkeld is.

Het is weer gaan kriebelen

We hebben onze handen vol. Het hotel loopt fantastisch en heeft een bijna volledige bezetting. De jongens en Panay moeten natuurlijk aandacht hebben net als de Coripata-meisjes en ons tot inmiddels 18 medewerkers uitgegroeide personeelsbestand. Gelukkig betekent groei dat je ook kunt delegeren. Dat past in onze filosofie: hoe meer iedereen zelf doet en hoe meer verantwoordelijkheid iedereen kan nemen, hoe beter.

Nu we alweer een jaar het nieuwe kinderrestaurant open hebben gaat het toch weer kriebelen. Dus kijken we op dit moment naar een nieuw terrein. Er zijn twee veelbelovende opties. We willen, afhankelijk van het terrein, minstens een nieuw kinderrestaurant bouwen waar we ook weer zo'n 120 kinderen kunnen helpen. Als er ruimte over is gaan we ook 1 of 2 woningen maken waar we per woning ongeveer 10 kinderen kunnen huisvesten. Dan moeten er wel goede ouders gevonden worden en daar nemen we de tijd voor. Het betekent niet alleen een forse investering maar ook een flinke verhoging van de lopende kosten. Toch willen we het risico weer nemen. We hebben heel veel vertrouwen in de steun die we van alle donateurs en sponsors krijgen. Het moet lukken en het is belangrijk genoeg, de nood is hoog genoeg en de wachtlijst met kinderen hebben we al. Dat is nooit een probleem. We willen zo snel mogelijk verder. U hoort snel meer.

De Niños-dag: wat een feest

We waren even in Nederland. De twee belangrijkste doelen waren Panay aan alle grootouders, familie en vrienden laten zien en onze opwachting te maken op de Niños-dag. En die was overweldigend. De Niños-vrienden hadden gezorgd voor een grote ruimte, een complete Niños-expositie, de Niños-video's, etc. We wisten dat Niños-donateurs trouw zijn en interesse hebben, maar hadden absoluut niet verwacht dat het zo storm zou lopen met zo'n 500 bezoekers uit heel Nederland. We hebben aan één stuk door handen geschud, gepraat en vooral ook Panay tentoongesteld die een kruiwagen cadeaus heeft gekregen. Het was werkelijk fantastisch te zien hoe groot en sterk de steun is die we hebben en hoe iedereen echt meeleeft. Het geeft ons een enorm goed gevoel dat we niet alleen staan, maar een heel leger helpers hebben. Dat het nodig is en blijft, werd ook op de Niños-dag duidelijk. We nemen het risico te groeien omdat er veel en veel te

veel kinderen zijn die ernstig verwaarloosd rondlopen, zonder dat iemand een hand uitsteekt. De Niños-dag heeft ons de overtuiging gegeven dat we het risico van groei moeten nemen. We voelen dat niet alleen als een verplichting aan de kinderen die hier zijn, maar ook als een verplichting aan u als donateur. De Niños-dag heeft ons het gevoel gegeven dat we nog veel meer kunnen realiseren dan we tot nu toe gedaan hebben. Dank dus aan alle bezoekers en alle andere donateurs die we hopelijk de volgende keer weer zien.

Vrienden van Niños

Zoals reeds door Jolanda en Titus vermeld, hebben 'we' als 'vrienden van Niños' met veel succes de 2de Niños-dag ten behoeve van onze donateurs, maar ook voor nieuwe belangstellenden, georganiseerd. Vooraf was het natuurlijk gissen naar de opkomst. Deze bleek uiteindelijk overweldigend te zijn. Die middag straalde de sfeer uit van een grote Niños-familie. Het succes is in ieder geval een belangrijke steun en bevestiging aan Jolanda en Titus om op de ingeslagen weg voort te gaan.

Tenslotte nog de informatieve mededeling dat er info- en presentatiemateriaal aanwezig is. Daarbij moet u denken aan fotopresentaties t.b.v. scholen, kerken of evenementen want we kunnen nog steeds nieuwe donateurs gebruiken voor dit fantastische project met als uitgangspunten: elke gulden gaat rechtstreeks naar de verwaarloosde kinderen onder de hoede van Jolanda, Titus en hun medewerkers met een in Nederland gedragen team onbezoldigde vrijwilligers.

Contactpersonen 'Vrienden van Niños'

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@worldonline.nl
tel: 010-4739709
- Jan Tops: e-mail: tops@wxs.nl
tel: 0182-610515 (werkdagen na 19.00 uur)

Adresgegevens secretariaat

Stichting Niños Unidos Peruanos
p.a. AVOP - Lydia Vastmans
Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam
Tel. 020-5110654 / Fax 020-6141089
Bankrekening: 43 99 71 365
Giro: 69 46 511
E-mail: ninos.unidos.peruanos@avop.nl
Website: <http://www.targetfound.nl/ninos>
Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de swiftcode ABN ANL.2A niet te vermelden. Uw bank geeft u de details.